

'De krant is geen meneer meer, dat baart mij zorgen'

Goos Bies

Perswoordvoerder Frits Mostert (65) groeide in dertig jaar uit tot het uithangbord van Medisch Centrum Leeuwarden. Donderdag gaat de zelfbenoemde 'deugneus' met pensioen.

'Op de meest onmogelijke tijdstippen stond hij klaar voor het ziekenhuis. Het maakte Frits niet uit, woordvoeren was zijn passie en hij deed dat met verve (...) Frits was de constante factor en het gezicht van het ziekenhuis. Maar daaraan komt dus nu een einde. Daarmee verliest het MCL een markante persoonlijkheid, een Fries sprekende Hagenees'.

Zo wordt de uitnodiging voor het afscheid van Frits Mostert donderdagmiddag in het stafcafé van het MCL ingeleid. „Ik vond het niet echt erg om te doen”, reageert Mostert met een minzame glimlachje in zijn achtertuin in de Leeuwarder wijk Camminghaburen. Hij was aangenomen als interne pr-functionaris: het bedrijfsblad maken en de wekelijkse nieuwsbrief schrijven. „De directiesecretaris deed de perscontacten, al heel gauw kwam dat bij mij terecht.”

Mostert was een perswoordvoerder van de oude stempel: faciliterend, dienstbaar en altijd bereikbaar. „Je bent in dienst van MCL, dat is mijn opdrachtgever. Als voorlichter heb je er dus voor te zorgen dat jouw werkgever geen grote reputatieschade oploopt in de media. Dat lukt niet altijd, maar het helpt als je de achtergronden kan toelichten. De pers verdient een zo goed en zo eerlijk mogelijk antwoord. Waarom? Als persvoorlichter kun je liegen, maar dat kun je één keer doen. Daarna ben je onbetrouwbaar.”

Een ziekenhuis heeft een publieke functie, daar komt de aandrang om iets te verbergen minder snel op dan bij een commercieel bedrijf of in de politiek. „Maar soms wringt het wel”, zegt Mostert, die als voorbeeld een zeldzame uitbraak van een ziekenhuisbacterie geeft. De nadruk in de media komt dan gauw te liggen op de vraag hoe zo'n mrsa-bacterie het ziekenhuis in kon komen. Mostert wil vooral paniek voorkomen. „Wij zien als reactie dat sommige patiënten na zo'n bericht geen stap meer in het ziekenhuis durven te zetten. Dan moet je de risico's in perspectief plaatsen, voor patiënten in een ziekenhuisbed aan allemaal slangetjes is zo'n bacterie gevaarlijk, maar niet voor fitte mensen als jij en ik. Dus dan probeer je de berichtgeving zo goed mogelijk een draai te geven, zonder om de hete brij heen te draaien.”

Snel Fries leren

De Fries sp

rekende Hagenees kiest voor een interview in het Nederlands. Toen hij in 1991 net in Wirdum woonde, nam zijn buurman hem mee naar een vergadering van Dorpsbelang. „Of zoiets. Hij was voorzitter en had gezegd: 'het moet maar in het Nederlands, anders kan ons nieuwe lid het niet volgen'. Dat hebben ze vijf minuten volgehouden. Dat gaf mij aan: het Fries is een buitengewoon levendige taal, dat moet ik snel leren.”

Mostert leerde de taal in de praktijk van collega's, ging nooit op les. Vanaf 2000 antwoordde hij voor de camera's en microfoons van Omrop Fryslân in het Fries. Op 3 en 4 januari 1997 durfde Mostert dat nog niet. „De drukste twee dagen uit mijn carrière. 48 uur aaneen ben ik aan het werk geweest.” Tientallen journalisten uit binnen- en buitenland waren op jacht naar elk detail rond de Elfstedentocht. „Eerst gingen alle vragen over de Elfstedennacht, blijkbaar waren er in het verleden veel mensen die zich niet lekker voelden in het ziekenhuis beland, maar dat viel dit keer heel erg mee. Tijdens de dag zelf hebben we over de honderd slachtoffers behandeld. Dat is voor ons een crisissituatie, maar wel een heel leuke crisis.”

Servicegericht, faciliterend met een correctheid die aan Britse omgangsvormen doet denken. Het verraadt een deel van zijn verleden. Mostert studeerde Engels en was ooit leraar in Heerhugowaard. Het werk bracht hem, zijn vrouw Ruth en hun drie kinderen naar Friesland. „Een advertentie in de krant, daar heb ik een briefje op geschreven.”

De aim

abele Mostert –bariton in een koor dat liederen uit de middeleeuwen en de Renaissance zingt – heeft ook een andere kant. Op sociale media - LinkedIn, Facebook en vooral Twitter - is hij behoorlijk uitgesproken. Over zijn afkeer van sport (zowel actief als passief), maar ook over politieke thema's. Op Twitter is hij al uitgemaakt voor 'deugneus' en 'linkse hobbyist', termen die nu als geuzennamen in zijn bio opduiken. „Dat mijn politieke voorkeur aan de linker kant van het spectrum ligt, kan niemand ontgaan.” Met verholen trots voegt hij toe dat *De Telegraaf* hem recent heeft geblokkeerd. „Ik had kritiek op Wierd Duk. Met alle respect, dat vind ik geen journalist.”

Door MCL is hij er nooit op aan gesproken. „Ik ben ook een privépersoon met een mening. Dat staat los van MCL. Daar hebben we sociaal-mediabeleid voor. In de kern komt het erop neer dat je een goed ambassadeur voor je organisatie bent. Kennelijk opereer ik binnen de richtlijnen.”

'Prikpooier' Hugo de Jonge

Bij MCL had Mostert één dag in de week sociale-

mediadienst. Wat er op de 'socials' over het MCL rondgaat wordt grondig bijgehouden. Ook hier probeert het ziekenhuis nuances aan te brengen als er verhalen over het ziekenhuis rondgaan. „Maar als mensen bizarre dingen rond tetteren, dan reageren we niet meer, dat heeft geen zin. Op een gegeven moment kregen we Hugo de Jonge op bezoek, de minister kwam praten met ongevaccineerde coronapatiënten. De sociale media ontplóften. Hoe we het in ons hoofd haalden een prikpooier in huis te halen. Daar kun je als ziekenhuis niet op ingaan, *that's it*. Nog máánden erna bleven de reacties binnenstromen. Bizar.”

Met dit voorbeeld heeft Mostert het grootste verschil met het begin van zijn loopbaan te pakken. „Dertig jaar geleden was de krant – en ook de publieke omroep – een meneer, met gezag en statuur. Toen kwamen sociale media. En – de goeie gebruikers niet te na gesproken – het filter dat goede, professionele journalisten gebruiken voordat nieuws het net opgaat ontbreekt op sociale media. Dat baart mij grote zorgen.”

De blik van Mostert is veranderd, hij tuurt ernstig voor zich uit. „Dat journalisten tegenwoordig worden aangevallen bij demonstraties, terwijl ze daar gewoon hun werk doen... Dat wantrouwen tegen de pers, heel zorgelijk. Je merkt ook dat de kranten het bedrijfseconomisch zwaar hebben. Minder journalisten betekent dat ze minder tijd hebben om zaken tot de bodem uit te spitten, toch de taak van de pers.”

Sinterklaas

Wellicht

dat Mostert de journalisten een handje toesteeft. Nu hij met pensioen is, krijgt hij weer tijd voor blogs op zijn persoonlijke website. De slinkse methoden van acquisitiefraudeurs en de sluipende gevaren van roken zijn daarin favoriete thema's. Mostert was met oncoloog Hiltje de Graaf voorvechter van het rookvrij maken van het MCL, waarmee ze in ziekenhuisland voorop liepen. De strottenhoofdkanker die zijn stiefvader lang geleden fataal is geworden, heeft hem destijds van het pijproken afgeholpen. „In de familie werd zwaar gepaft, de hele familie is acuut gestopt.”

Vrijwel vanaf het eerste jaar was de communicatieman één van de vijf klazen die op 5 december de patiënten kwam verrassen met een bezoek en een attentie. „Op de kraamafdeling krijg je dan een enkele uren oude baby in de handen gedrukt, help! ‘Hij is gelijk met u jarig’, zeggen ze dan. Oncologie (kankerzorg, red.) is altijd weer indrukwekkend. ‘Het zal wel de laatste keer zijn dat ik u zie, maar ik ben blij dat u er bent’, hoor je daar. En op geriatrie (ouderen en dementerenden, red.) zingt de hele afdeling mee met Sinterklaasliedjes. Dat ga ik misschien wel het meest missen.”
